

Records d'una intrèpida estada a Núria

Diumenge 4 d'agost: de Cassà a Queralbs i a Coma de Vaca

Vam trobar-nos tots a l'Estació de Casà, llavors ens van distribuir en els cotxes dels pares per anar cap a Queralbs. Abans de sortir varem dinar i tot "xino-xano" ens vam dirigir cap al Refugi de Coma de Vaca. Durant el camí vam fer bastants parades, una d'elles per posar-nos la capelina perquè va ploure i pedregar; com més pujàvem més fred feia. Vam fer més o menys 1000 metres de desnivell, en unes 4 hores, aproximadament, fins a arribar al refugi. Al refugi no podíem entrar amb botes ni motxilles, les deixàrem a l'entrada en uns calaixos. Abans de sopar vaàrem estar parlant amb uns holandesos i vàrem ampliar el vocabulari d'anglès!

Era genial pensar tot el que encara ens havia de passar!

Laura Saliné, "Sally", Gemma Alcalà i Jara Frayle

Dilluns 5 d'agost: de Coma de Vaca a Núria, pel camí dels enginyers.

Ens vam aixecar a 2/4 de 8 del matí i tots, mig adormits, vam baixar a esmorzar. En acabat, ens vam posar les botes i les motxilles carregades a l'esquena i vam començar a caminar. Només de sortir del refugi ja hi havia una gran pujada i alguns es van començar a quedar enrera.

El camí continuava durant unes 3 hores

A la imatge superior, els participants a l'estada juvenil, en una parada en la ruta cap al pic de l'Àliga; a l'esquerra, anant de Coma de Vaca a Núria, pel camí dels enginyers. Es veu que feia molt de sol...

amb petites pujades i baixades que a poc a poc ens anaven esgotant. Al final, però, hi havia un bon tros de camí pla.

Era un dia calorós, amb molt de sol i ni un núvol. Vam veure una vintena d'isards i una o dues marmotes.

Al cap d'una hora i mitja de caminar, ens vam trobar un pas una mica aeri on hi havia una corda i algunes escales que ens feien més fàcil el pas. Vam passar tots sense problemes i al cap de 3 hores vam arribar els primers a l'alberg de Núria.

Un cop instal·lats a l'alberg, ens vam dutxar i canviar i vam baixar a dinar. A la tarda, vam baixar a Núria amb el telecabinna i vam visitar el santuari i ens vam estirar a la gespa, al voltant del llac. Allà vam jugar amb el plat volador i també vàrem llogar uns caiacs duant mitja hora.

A les 8, vam tonar a l'alberg i a 2/4 de 9 vam sopar. En acabat vam fer unes partides de cartes i escacs i vam mirar "Qui corre vola" a la televisió. A 3/4 d'11 ens en vam anar cap a les habitacions, ja que l'endemà ens havíem d'aixecar a 2/4 de 7 per anar a pujar al Puigmal.

Joan Marc Codolà, Pau Preses i
Zoel Codolà

Dimarts 6 d'agost: de Núria al Puigmal i Núria.

Els intrèpids excursionistes ens vam llevar a 2/4 de 7 per iniciar l'excursió en direcció al pic més alt de la zona, el conegut Puigmal (2.913 m.)

La caminada va durar 3 hores i quart, i la baixada una hora i mitja, en total 4 hores i 45 minuts més parades i àpats.

Primerament, vam baixar pel temut via Crucis i llavors vam començar a pujar per la Coma de l'Embut i el pluviòmetre. A partir d'aquí, el camí va empitjorar notablement a causa de la boira, el fred, el vent, la falta d'energia i la llarga i ascendent pujada que ens quedava encara per recórrer. Tot i els inconvenients, tots vam aconseguir arribar al cim que ens havíem proposat. Durant aquest llarg recorregut vam poder veure isards, vaques, cavalls, trencaossos, marmotes,...

En el camí de tornada, moltes de nosaltres vam baixar corrent per la baixada, i en comptes de tardar una hora com la pujada, vam tardar 20 minuts.

Va ser un dia llarg i cansat, però ara ja podem dir que hem arribat al cim del Puigmal, cosa que és un orgull!

Laura Mató, Ferran Gelabert,
Albert Remus i Sandra Casadevall

Dimecres 7 d'agost: de Núria als pics de Finestrelles, Eina, Noufonts i Núria.

Fi de l'estada: arribada a l'estació del cremallera a Queralbs

Ens acabem d'aixecar per anar al pic de l'Àliga; hi ha boira, fa fred i encara tenim una mica de son.

En Marc, ens va aixecar a 3/4 de 7, quin rotllo! Vam baixar al menjador a esmorzar i quan vam haver acabat vam sortir. No vam poder baixar amb el teleweb (telecabinna) perquè encara no l'havien engegat, era molt aviat! Vàrem travessar tota l'esplanada del santuari per anar a agafar el camí del coll de Finestrelles. Vàrem fer uns 600 metres de desnivell fins al coll, on vam poder veure tota la vall de la Cerdanya. Després vàrem pujar fins al Puig del Coll de Finestrelles, de 2.741 metres i després vam enfilar cap al Pic de Finestrelles on en Salgas ens va deixar i vam baixar directament cap a Núria. Després vam ascendir fins el Puig del Coll

d'Eina (2793 m) i llavors vam baixar fins al coll d'Eina (2.680m) per després tornar a pujar fins al pic d'Eina de 2.694 metres. Hi va haver penya que va voler anar al Pic de Noufonts (2.864 m) i la resta va baixar directament a Núria.

Del Noufonts vam baixar fins al Coll on hi ha una cabana molt guai; d'allà per una camí vam arribar fins l'alberg a quarts de 3 de la tarda. Aquell dia vam fer aproximadament uns 1.200 metres de desnivell.

Un cop dutxats vam baixar a Núria a dinar al bar.

Ester Frayle, Marc Pinsach i
Adrià Bosch

Dijous 8 d'agost: de Núria al Pic de l'Àliga i Núria.

El dijous ens vàrem aixecar més tard, a les 8, per baixar a esmorzar a 2/4 de nou. El "planing" inicial era anar a fer els pics de Torreneules; però el dia es va aixecar molt boirós i la previsió meteorològica no pronosticava bon temps. Vam decidir sortir i anar al Pic de l'Àliga perquè, en cas que es girés pluja, érem a poca estona de l'alberg.

A les nou, enfilàrem cap al pic de l'Àliga, pel camí que surt justament de darreta el refugi. En tan sols una horeta i quart fèiem cim. La veritat és que no va ser una excursió per gaudir del paisatge, ja que la boira era força espessa, però el cim quedava a sobre mateix del refugi, no hi havia pèrdua! Un xic abans del cim vàrem fer una aturada, d'una hora més o menys, per menjar, fer tertúlia i gaudir dels acudits d'en Marc. Després vàrem arribar-nos fins al cim que vam veure'l ja que la boira anava movent-se pel vent. Des d'allí en un moment que és va aclarir vam poder veure uns isards de molt a prop!

La baixada va ser ràpida i curta cosa que va fer espera-nos força estona per poder dinar, però la vàrem omplir escrivint aquestes cròniques de la nostra estada.

Havent dinat el temps va empitjorar, va passar-se la tarda plovent cosa que va obligar a estar dins de l'alberg la major part de la tarda jugant a cartes, al parxís, mirant la televisió,... Cap a quarts de 7, però, alguns vàrem baixar al santuari a beure un refresc i a canviar d'aires, conti-

El grup al cim del coll de Finestrelles

nuava plovent.

El que més ens preocupava era el temps per l'últim dia, divendres, ja que era una etapa llarga, de Núria a Vallter, però molt bonica i en la qual es fan molt cims i les vistes són espectaculars!

Amb en Marc vam decidir que no ens podíem arriscar a què ens enganxés tempesta i pluja i per això vam avisar als pares perquè ens vinguessin a buscar a Queralbs en comptes de Vallter, llàstima!

A quarts de 9 vàrem sopar i després de fer tertúlia, jugar a jocs de taula o mirar la televisió, anàrem a dormir.

Divendres 9 d'agost: de Núria a Queralbs i a Cassà.

Efectivament, ens aixequem i el temps, fatal! una boira impressionant! llàstima, hagués estat un dia molt bonic!

A 2/4 de 9 baixem a esmorzar i en acabat pujem de nou a fer les motxilles i a deixar l'habitació lliure.

Ens estem una estona a l'alberg jugant o fent-la petar per fer temps abans de baixar cap al santuari. Cap a quarts de 12 baixem i fem la parada a la gespa del costat del llac on passem l'estona jugant amb el plat volador i fent la xerrada.

Durant aquesta estona un "lesionat" més s'afegeix a la llista. La Sandra, jugant amb l'Albert, es fa mal a l'ull i la portem al metge, ens torna com un pirata, amb l'ull tapat, però no és res de greu; els altres dos són la Jara, amb uns nafres impressionants i l'últim en Marc, per una relliscada travessant les vies del cremallera, té un cop a genoll.

Cap a les una anem a fer un entrepà i a les dues començem a baixar cap a Queralbs pel camí de Núria, sota una espessa boira. Tots, menys els tres lesionats que els facturem amb el cremallera fins a Queralbs!

Al principi hi ha boira però a mesura que anem baixant ja va desapareixent, però més tard hem de posar-nos la capelina perquè es posa a ploure. Sort que dura poc!

Cap a les 5 de la tarda arribem a l'estació de Queralbs, on ens esperen ja alguns pares i els tres lesionats! Esperem fins a les 6 perquè arribin tots els pares i llavors ja ens repartim amb els cotxes i cap a casa!

Els monitors Marc Vallès i Roser Malagrida

Agenda de la Colla

XXV TRAVESSADA DE LES GAVARRES

Diumenge 27 d'octubre 2002

Lloc de sortida: STA. PELLAIA

Hora: 2/4 de 8 del matí. Es cobrarà dret d'inscripció.

Servei d'avituallament. Recorregut de 17 kms.

Itinerari: Sta. Pellaia, Mas Puig, Castanyeda d'en Barrabàs, Cal Xai, Creu d'en Cabruja, Camp del Noguer, Can Pau Baulida, Vall del Ritort, Sta. Pellaia.

CONCURS-EXPOSICIÓ DE BOLETS I MOSTRA GASTRONÒMICA

Sala Municipal d'Exposicions de l'Estació

Dissabte 19 i diumenge 20 d'octubre de 2002

Dissabte, de 16 a 18 hores, entrega de bolets. Diumenge, exposició de 10 a 14 hores i de 16h a 20 hores.

Fins a les 12 del migdia recepció de plats cuinats amb bolets: a 2/4 d'1, veredictes i degustació dels plats. Lliurament de premis a les 19 hores.

La ruta pel Pirineu català enguany ens ha portat a Aran, Ribagorça i Pallars

Un any més quan arriba l'estiu, "La Colla" es prepara per la Ruta, enguany la novena! El lloc escollit per segona vegada és el Parc Nacional d'Aigües Tortes i la zona perifèrica, lloc que es caracteritza per una bellesa extraordinària i que ofereix una multitud de possibilitats d'excursions i cims a més de comptar amb una molt bona xarxa de refugis que ens permeten pernoctar a la zona.

Dimarts 13 d'agost, arriba per fi l'esperat dia! sortim de l'Estació els 6 membres de l'expedició, poquets, però decidits a passar uns dies magnífics. Sortim, a les 11, amb dos cotxes en direcció al municipi d'Arties, a la Vall d'Aran, lloc des d'on prendrem una pista que ens portarà al pàrquing del Pont del Ressec on deixarem els cotxes. Arribem a lloc a les 5 de la tarda, després d'un viatge llarguet i calorós; però amb molta il·lusió! Aquí deixem els cotxes, carreguem motxilles i emprenem la marxa cap al refugi de la Restanca on passarem la primera nit; ens en separen tan sols uns 400 metres de desnivell però la calor i la pujada sobtada sembla que en siguin més. Cap a quarts de 7 arribem al refugi, al costat d'un llac que porta el mateix nom i amb una posta de sol magnífica que es reflecteix sobre la presa.

A 2/4 de 8 ens serveixen el sopar, un cop tips i havent fet la xerrada i repàs del camí de l'endemà pugem cap a l'habitació a dormir.

Dimecres 14 d'agost, comencem la ruta de veritat. Sortim del refugi de la Restanca a quarts de 8 del matí després d'haver fet un bon esmorzar i recollit totes les nostres pertinences. Enfilem primer de tot cap a l'Estany de Mar, que destaca per tenir una illa al mig, és un estany natural a diferència del de la Restanca, que és una presa. El dia és magnífic, molt assolellat, cosa que ens permet gaudir d'un paisatge excepcional. Voregem per l'esquerra l'estany fins arribar a l'extrem sud, des d'on començarem a enfilem la collada de l'Estany de Mar; 200 metres de desnivell que salvem en una mitja horeta, fa una pujada brutal! La vista és impressionant: l'estany de Mar amb la seva illa, el Pa de sucre, el Bessiberri Nord, el Tumeneia,... i per la banda cap on ens dirigim podem veure els estanys de Rius i Tort de Rius: val la pena d'esser-hi! D'aquí, la meitat de l'expedició s'anima a fer el Tossal de

A l'esquerra, en Jordi i en Josep amb l'estany de Cap de Port al fons. A sota, al cim del Tuc de Mulleres, 3.010 metres.

Mar, un cim de 2750 metres, però que mereix tot el respecte. La resta decidim fer una becaïneta al coll, fa calor; però tot

i això quedem "fregits" esperant els altres. Dues horetes més tard arriben i comencem el descens. La baixada és suau,

vorejem per la seva dreta l'Estany Tort de Rius i el de Rius, són molt bonics però és fa llarg i la calor prem. Arribats a l'últim estany parem a fer un mos i una "banyoca", buff, està freda però ens refem de seguida. Havent menjat, agafem els "trastoquets" i reprenem la marxa ja pel GR-11 en direcció al Port de Rius (2.315 m). D'aquí ja només ens resta baixar els 700 metres de desnivell que ens separen del Refugi de l'Hospital de Vielha, una baixada llarga i pedregosa, un trencacames!

Arribats al refugi, fem uns "beures" per recuperar-nos i ens dutxem; ja només queda esperar el sopar, cosa que fem amb deliri! La tranquil·litat de la muntanya aquí queda fortament pertorbada per les obres del túnel nou de Vielha, i per la carretera que travessa el vell, la boca del qual és a escassos 150 metres d'on estem nosaltres. Per fi, a 2/4 de 9 obren el menjador i... sorpresa! una magnífica amanida, uns macarrons i xai a la brasa! no pot ser millor! Un cop tips, no triguem massa anar a dormir; demà, a 2/4 de 7, diana!

Dijous 15 d'agost, avui, el Cim de Mulleres de 3.010 metres, per això ens aixequem i esmorzem ràpid per sortir cap a 2/4 de 8, no recollim les coses perquè avui tornem a dormir al mateix refugi.

Travessem la carretera i comencem a endinsar-nos cap a la vall de Mulleres que enfila en direcció est. Al principi és preciós, verd amb bosc i amb unes cascades d'aigua impressionants! la pujada tampoc és massa pronunciada perquè la vall entra molt, cosa que fa que guanyem poc desnivell la primera hora i mitja de marxa. Es just a sota els estanys de Mulleres on el pendent s'accentua i pugem 400 metres en poca estona fins a arribar al primer estany, des d'on veiem ja el cim amb més claredat i deixem el refugi metàl·lic en rera. Aquí fem un petit mos per recuperar-nos.

Després de la pausa, emprenem la marxa deixant a l'esquerra els tres llacs, a l'últim dels quals deixem la Glòria que no és troba massa bé; a partir d'aquí la pujada ja serà forta i pedregosa fins a arribar al cim. Abans, però, en Jordi ens fa un bon ensurt: ja quasi bé al coll, on el terreny és pedregós i relliscós, se li'n va un peu i baixa rodolant 3 o 4 metres. Com deia, només un ensurt que amb el resultat de "xassis" ratllat i res més! Després continuem cap al coll, que superem per un petit canal molt senzill i saltem a la banda de Benasc per on continua un senzill camí que ens condueix al cim, unes 4 hores i mitja en total per salvar els 1.400

17 d'agost: fent panxing mentre esperem que s'assequin les botes i la roba

metres de desnivell!. Tenim una vista excepcional: El massís de la Maladeta coronat per l'Aneto, Margalida, Tempestats, Cresta de Salenques,... i uns núvols força desenvolupats que surten just de darrera de l'Aneto, que per cert gràcies als binocles d'uns bascos que vàrem trobar al cim vam poder presenciar l'enorme corrua de gent que hi pujava!

Després de reposar una estona, fer tertúlia amb els bascos, menjar una mica i fer la foto de rigor, comencem a baixar, els núvols cada cop s'acosten més i són més amenaçadors. La baixada es fa llarga, molt llarga; i més amb l'afegit dels llamps i trons que comencen a acompanyar-nos. De moment, per sort no plou; però si que ho farà més avall, ja a 15 minuts del refugi! Avui també esperem el sopar amb moltes ganes, perquè la jornada ha estat realment dura! Mentre ens esperem, passem tots per la dutxa i llavors la fem petar metre fem una botifarra. Després ens estudiem la jornada del següent dia, que es presenta llarga i dura.

Havent menjat anem cap a dormir, ja ha parat de ploure, esperem que el dia es desperti bo!

Divendres 16 d'agost: Ens llevem aviat, a les 6, per tal de sortir com més aviat millor; esmorzem i recollim les coses, avui anem cap al refugi Ventosa i Calvell passant pel Bessiberri Sud de 3.030 metres. Sortim fora i mirem el cel, algun núvol però res de res, són primers, de moment. Comencem la jornada baixant pel GR11 aproximadament un quilòmetre per una pista al costat de la carretera, llavors ja el deixem i enfilem per un camí, amb força pendent, que ens porta a guanyar uns 600 metres de desnivell en una horeta; arribats a l'Estany de Besiberri parem una

estoneta per reagrupar-nos, i contemplar la meravellosa vall que ens envolta; tots juns continuem amunt, uns ¾ d'hora fins a l'Estanyet on farem una parada per menjar i recuperar forces. Des d'aquest punt encara no veiem ni el coll ni el cim, ens falta encara salvar una rocosa pendent per llavors continuar fins al coll per un interminable pedregar resultat de la desaparició gairebé per complet de la gelera que ocupava la part superior de la vall. Unes tres hores des de la parada fins al coll de Bessiberri. El dia és calorós però des del coll comencem a dividir uns núvols ja menys innocents que els del matí. Ja ens queda només enfilar fins al cim, uns 20 minutets. Per fi! ja hi som tots, són quarts d'una del migida, hem trigat unes 5 hores i mitja, comptant parades, per salvar els gairebé 1.500 metres de desnivell. Els núvols cada cop són més importants i després de menjar una mica i fer-nos la fotografia de rigor, comencem a mirar-nos per on baixarem. Es baixa, però per un canal i no és gens clar; però una parella desgrimpa primer que nosaltres i ens obra pas. És complicadet, el canal, descompost i amb un pendent fort; però a poc a poc ho aconseguim. Anem flanquejant en direcció nord just per sota de la cresta que formen els tres Bessiberris quan ja els trons i els llamps ens han atrapat! comencen a caure gotes, de moment gotes però això ens obliga a cobrir-nos. Decidim baixar per on hem vist els nois que ens precedien, just pel riu que forma el circ del Bessiberri del mig. La pluja ja és total, plou fort i comença a pedregar i decidim refugiar-nos sota d'un gros roc; ens hi estem més de mitja hora, sentim llamps i trons i el vent gèlid... Estem xops i força cansats, només pensem en què amaini la pedregada per continuar el nostre descens.

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

Però, després d'esperar, decidim continuar avall perquè és tard: són les 4 de la tarda i encara hem d'arribar al refugi. Anem baixant, amb compte perquè la gran quantitat de calamarsa acumulada fa que les pedres rellisquin juntament amb la pluja insistent que cau. Arribem per fi al primer estany, l'estany gelat, d'aquí continuem baixant fins a arribar al de Malavesina. Aquí decidim que continuem fins a baix de tot, fins a la pleta de Riualo en comptes de passar pel pas dels Isards, complicat de trobar i més amb les condicions de temps que teníem. La baixada és llarga i dura, baixem fins a 1.800 metres que li hem de sumar els 400 de pujada que resten per arribar al refugi Ventosa i Calvell. Dos de nosaltres arribem a la Pleta a 2/4 de set de la tarda, molls com ànecs, truquem al refugi per avisar on som, ja que tot i la reserva, a aquesta època sol estar molt ple i cal arribar d'hora. Enfilem nosaltres dos cap al refugi, triguem només una hora! increïble! després de caminar durant 12 i escaix, fer 2.000 metres de desnivell de pujada més 1.200 de baixada, sense menjar massa res i sota la pluja i la pedra! a vegades no sé d'on treiem les energies! arribats aviseu als guardes que ja hem arribat, però que encara falta una part del grup. Ens canviem i amb impaciència esperem que arribin. Cap a 2/4 de nou arriben els últims, en Josep i la Dolors, visiblement cansats i amb ganes de canviar-se i sopar; així ho fem, cap a 3/4 de 9. A mig sopar arriben en Joan i en Marc, marit i fill de la Dolors, que havien pujat el cap de setmana per anar a fer el dissabte la Punta Alta. Nosaltres tenim les botes absolutament xopes, és impossible caminar amb elles ja que molles és quasi segur que s'enceten els peus.

Havent sopat, ja força més refets, fem tertúlia i no triguem massa a anar a dormir, ens ho mereixem!

Dissabte 17 d'agost: Allò que deia, la punta Alta que només van a fer en Joan i en Marc. Ens aixequem per això a quarts de 8 per esmorzar; però després i durant la resta del dia: "panxing", "panxing" i més "panxing", justificat per això: tenim l'eina de caminar molla! El dia és radiant, fa un sol magnífic, perfecte per eixugar les botes i la roba molla. Passem dormint a fora, llegint, fent la "buti"... fem el gos! Cap a les 12 la Dolors marxa, cap a la Presa de Cavallers on es trobarà amb en Marc i en Joan per anar cap a casa seva.

Cal dir, però que el dia no va ser gens pesat, la vista que teníem, el solet, la tranquil·litat eren... impagables.

Diumenge 18 d'agost: L'últim dia ja!

sortim del refugi Ventosa i Calvell cap a les 8 del matí, havent esmorzat. Ens fa recança marxar, 6 dies han passat volant! però, en fi, és així la vida.

Enfilem el camí que surt just per darrera el refugi en direcció als estanys de Travessany que queden a 10 minuts, els voregem per l'esquerra, llavors per la dreta, fins a arribar al port de la Güellcrestada. Aquesta última hora, és magnífica, els estanys, les agulles de Travessany, el Pa de Sucre,... Ho deixem enrera i també els límits del Parc Nacional d'Aigüestortes i de l'Estany de Sant Maurici. Comencem el descens ja resseguint el G-11, la baixada la fem ràpida, tot i que ens creuem amb moltíssima gent que pujava cap al

port per fer llavors el Montarto. Voregem per la dreta l'estany del Cap del Port per després ja baixar els últims metres a velocitat vertiginosa fins al Refugi de la Restanca, de nou. Ara ja només ens falta baixar fins al pont del Ressec, on tenim els cotxes. Pel camí ens creuem amb una multitud de gent que puja fins a la Restanca. Però una barbaritat! A les 12 aproximadament arribem als cotxes! i així tanquem la ruta d'aquest any, només ens resta tornar cap a Cassà.

Roser Malagrida. I la resta d'aventurers: Jordi Duran, Dolors Rubirola, Xavier Luque, Glòria Llach i Josep Torrentó.

MATERIALS CASSÀ

Ctra. de Girona a Sant Feliu, km 14
Tel. 972 46 37 86 - 17244 Cassà de la Selva

El campament social que fa 22 ens porta a la vall d'Arres

Un altre estiu i un altre campament social, que ja en són 22!

Enguany la pressió dels ciclistes va fer que escollíssim la població francesa d'Arrens a prop de Lourdes per instal·lar el campament. L'objectiu era poder fer el mític Coll de l'Aubisque del Tour.

Fins a 42 persones de totes les edats i amb noves incorporacions com cada any, vam aplegar-nos durant sis dies en el Càmping Municipal del Barrage du Tech a 7 kms de l'esmentat poble francès i a l'entrada del Parc Nacional dels Pirineus. Excursions com al Pic del Balaitós (3.144 m), o al refugi de Larribet i llacs de Batcrabère, o al llac de Migouelou, la visita turística al llac d'Estaing, les sortides ciclistes als colls del Soulor i de l'Aubisque o al Tourmalet, els intents d'escalada, la recerca de bolets, les timbes de cartes dels joves i petits, les cantades a l'entorn de l'acordió i de la guitarra... van constituir les principals activitats d'aquest campament, sempre amenaçades per una boira baixa i algun ruixat de tant en tant, que fan que el Pirineu francès sigui tan verd i envejat, i que suportàvem amb bon humor i una bona infraestructura de tendes i tendals. I una important protagonista: l'ascensió al Balaitós.

En aquesta pàgina, a dalt tota la colla del campament social d'enguany i, a baix, un aspecte de les instal·lacions comunitàries.

EXCURSIÓ AL BALAITÓS PER LA GELERA DE LES NÉOUS

El dimecres 21 d'agost, l'expedició cassanenca formada per Joan Pinsach,

Josep Maria Bosch, Quim Bosch, Carles Nadal, Xavier Torrentó, Marc Pinsach, Adrià Bosch, Joel Serrat, Marian Vilallonga, Andreu Nadal, Bernat i Aniol Bosch i Andreu Dorca vam pujar al Balaitós (3.144 m), el primer tres mil del Pirineu que es troba des d'occident.

El grup va sortir de matinada en previ-

sió d'una llarga caminada. Després d'una curta aproximació en cotxe fins a la Maison du Parc, a 1.470 m, vam començar a caminar, primer per un recorregut suau d'unes dues hores fins a trobar la pujada forta. Passat el refugi lliure de Lédormer ens encaminàrem cap a la glacera de les Néous. A la meitat de la pujada, trobem un replà on vam fer una parada per refer-nos i menjar una mica.

Ens vam dirigir pel llit de la glacera i resseguint les morrenes fins que vam trobar les primeres congestes.

En aquest punt, experts i debutants ens vam començar a calçar els grampons.

Uns 10 minuts més tard ja vam començar a enfilar pel glaç; aquest va esdevenir per alguns el tram més feixuc de tota l'ascensió, malgrat això, tots vam poder gaudir de la magnificència de la glacera.

Superat aquest tram, vam fer la segona parada per tal de reagrupar-nos. Mentrestant en Joan i en Josep M. estudiaven el següent pas per arribar al cim. Només restaven 200m de grimpada.

A poc a poc, amb l'ajuda d'alguna corda fixa, procurant no mirar a baix, vam vorejar les parets més altes i exposades. Això va comportar una gran concentració. Finalment vam assolir el cim després de 7 hores.

Després de fer-nos la foto amb l'estelada, refer-nos i gaudir del moment, vam començar a baixar la gran muntanya. Els núvols i el vent ens van incitar a accelerar el descens, tot desfent el camí de pujada.

Just abans de tornar a trobar la glacera, amb l'ajuda dels vells experts vam fer l'últim ràpel per salvar la rimaia. La baixada per la glacera no va tenir cap mena de complicació fins al final, on la boira que pujava de la vall ens va envair. Sense veure un burro a tres passes, vam anar baixant lentament fins que vam trobar el lloc adequat per menjar una mica, al voltant de les sis de la tarda. No havíem acabat de menjar, que es va posar a ploure de cop. Recollim per seguir baixant, xops i emboirats. A partir d'aquest moment el grup es va dividir definitivament fins arribar al cotxe, quan faltava poc per les nou del vespre.

Tot plegat va durar 14 hores. Vam començar i acabar de fosc. Aquesta excursió és de les més completes que hem fet fins ara, tan meteorològicament com topogràficament com tècnicament. Tots vam quedar molt cansats, però al mateix temps complaguts per la feina feta.

Marc Pinsach, Adrià Bosch, Joel Serrat, Marian Vilallonga, Andreu Nadal, Bernat i Aniol Bosch i Andreu Dorca

A les fotos, un moment delicat en l'ascensió per la gelera de les Néous i els muntanyencs al cim del Balaitós (3.144m)

ANÈCDOTES I IMPRESSIONS

"Érem al capdamunt de la gelera de les Néous quan em va passar pel cap: "Ara que sóc al final només em faltaria

patinar". I en aquell moment vaig patinar i vaig anar a parar 20 metres més avall. Vaig haver de tornar a pujar".

Marc Pinsach

"Qualsevol que no hagi anat mai als campaments socials pot pensar que

anant-hi al mes d'agost siguin uns campaments calorosos, d'aquells que no es pot entrar ni a la tenda de la calor que hi fa. En canvi jo li'n diria tot el contrari. Tinc 17 anys i si malament no recordo he anat 10 cops als Pirineus amb el "social". Que jo recordi mai m'he hagut de preocupar per la calor, sinó pel fred o la pluja; a hores d'ara ja m'imagino el pròxim social amb tot el dia el cel tapat... i? Bé es van poder fer moltes coses amb el cel tapat, i encara ens va deixar veure el sol mentre pujàvem el Balaitós, tot i que vam acabar la jornada amb boira i pluja. Però el temps no em va preocupar gaire durant tot el "social", tot es qüestió de mirar-s'ho per la part bona!: que es una altre manera de conèixer la muntanya, d'altra banda ja hi ha la resta de dies de l'estiu per anar-hi amb bon temps. :-)"

"Com molt bé ha dit el meu germà, tot i ser el mes d'agost, el temps no acompanya gaire al "social". Sabent això vam aprofitar el primer dia de tots, que era el que millor pintava, per fer el 3.000 d'aquest any, el Balaitós, i que també seria el meu primer 3.000. Ens vam aixecar a les 5 de la matinada quan encara era fosc. Al matí va fer un sol esplèndid; però tot just coronar el cim, va fer una boira, que ni tan sols es veia el cim que teníem més a prop. La boira ens va seguir tot el camí fins que va arribar un punt en què només hi havia boira, sinó que també ploviava.

L'endemà jo i el meu cosí Andreu, que també havia fet el seu primer 3.000, vam encetar i repartir sidra a tothom, seguint la típica tradició d'encetar una ampolla de cava quan es fa el primer tres mil."

Aniol i Bernat Bosch

"Quan vaig anar amb grampons, per primera vegada, per la gelera de les Neus, a més de ser una experiència nova, ho vaig trobar divertit.

Portar en els peus com una mena de sabates amb claus que es claven en el gel i travessar les esquerdes per fer el cim és cansat, però quan ets a dalt, et sents orgullós".

Joel Serrat

«Aquest ha estat el meu primer any al campament social i la veritat és que l'experiència no podia haver anat millor. Els dies que ha durat he pogut gaudir no només dels paisatges que ofereixen els Pirineus sinó també de la companyia de gent esplèndida. Si hagués de destacar un dia en especial sens dubte seria del de l'ascensió al Balaitós. Quan pugés

Recuperació de forces al refugi de Migouelon

Un grup, de relax al refugi de Larribet

una muntanya, aquesta et pot rebre de moltes maneres, oferint el millor o el pitjor de si mateixa, però sempre, un cop assolides el cim, t'omple d'alegria. Durant el temps que va durar l'excursió vaig poder viure aquesta experiència tan fantàstica que espero poder tornar a repetir l'any que ve.»

Andreu Dorca Duch

Vam sortir quan encara era de nit, molt aviat, i tornarem també de fosc i amb pluja. La veritat és que se'ns va fer més llarga la baixada que no pas la pujada. El que em va agradar més potser va ser pujar amb grampons, cosa que no havia fet

mai a la meua vida. Sincerament, vaig passar pànic escalant.

Marian Vilallonga

Quan estàvem pujant, el cel era destapat, el cim es veia molt clar i net. Quan vam arribar-hi es va començar a tapar i no vam poder veure el paisatge, només petits trossos. Just després de començar a baixar es va destapar un altre cop. Però al final de la gelera una boira molt espessa ens va atrapar. Era l'anunci del mal temps que ens remullaria el darrer tram del camí.

Adrià Bosch